

Repertoriumnummer 2019/A-34
Datum van uitspraak 01 maart 2019
Rolnummer 2017/AR/219

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Ei Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Hof van beroep Gent

Arrest

zestiende kamer

Aangeboden op 05 MAART 2019
Niet te registreren

I- COVER 01-00001346066-0001-0009-01-01-171

11111111111111111111

2017/AR/219 - In de zaak van:

- 1. BP**, wonende te CORTONA (Italië)
- 2. DI** wonende te CORTONA (Italië)
- 3. PTDPB** met zetel te CORTONA (Italië)

appellanten,
hebbende als raadsman mr. C Jan, advocaat te

tegen

C.V.B.A. VDB, met zetel te Zele

geintimeerde,
hebbende als raadsman mr. DD Vincent, advocaat te

wijst het hof het volgend arrest:

1. Het hof heeft kennis genomen van de vonnissen, gewezen op 3 mei 2016 en 5 augustus 2016 door de rechtbank van koophandel Gent, afdeling Dendermonde, zevende kamer.

Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld door PB, ID en PTDPB bij verzoekschrift hoger beroep, neergelegd op 8 februari 2017.

De advocaten van partijen werden gehoord in openbare terechtzitting en in het Nederlands.

r

PAGE

01-00001346066-0002-0009-01-01-71

E E

L 13

I

Zowel de door hen regelmatig neergelegde conclusies als de overgelegde stukken werden ingezien.

2.1. ID en PTDPB vorderen dat de vordering van cvba VDB (*hierna genoemd VDB*) tegen hen als onontvankelijk zou worden afgewezen.

PB vraagt dat de vordering tegen hem gericht zou worden afgewezen als onontvankelijk minstens als ongegrond.

Hij stelt een tegenvordering strekkende tot de veroordeling van cvba VDB tot betaling van 10.750,00 EUR, meer de vergoedende interest aan de wettelijke interestvoet vanaf 7 juni 2014.

Subsidiair vraagt hij dat een deskundig onderzoek zou worden bevolen wat betreft de beschadiging van de spiegels.

Tevens vordert hij dat cvba VDB zou worden veroordeeld tot afgifte van de boorddocumenten van de motors Black Apulia en White Triumph onder verbeurte van een dwangsom van 100,00 EUR per dag en haar veroordeling tot de kosten van beide aanleggen.

2.2. Cvba VDB vraagt dat het hoger beroep van PTDBP als ontoelaatbaar en onontvankelijk, minstens als ongegrond zou worden afgewezen.

Het hoger beroep van PB en ID acht ze ongegrond waarbij ze de integrale bevestiging van de beroepen vonnissen vraagt.

Tot slot wordt de veroordeling van PB en ID solidair, *in solidum*, de ene bij gebreke aan de andere, tot de kosten van het hoger beroep gevorderd.

3. PTDBP heeft in deze geen belang om hoger beroep in te stellen.

In de procedure in eerste aanleg is gebleken dat PTDPB de benaming is waaronder PB handel drijft in Italië.

Waar PB al tot betaling was veroordeeld in het tussenvonnis van 3 mei 2016 werd in het eindvonnis van 5 augustus 2016 geen veroordeling meer uitgesproken tegen PTDPB noch werd deze in de gedingkosten verwezen.

PTDPB heeft ook zelf geen enkele vordering gesteld.

Dat PB in twee verschillende hoedanigheden zou zijn gedagvaard, namelijk als eenmanszaak en als afgevaardigde bestuurder van nv DI, klopt niet.

Zoals VDB terecht opmerkt, zou ze de vennootschap zelf hebben gedagvaard indien ze van oordeel was dat deze de factuur moest betalen en geenszins de afgevaardigde bestuurder. In deze werd enkel PB als natuurlijke persoon en met een van zijn vennootschap te onderscheiden KBO-nummer gedagvaard.

Het hoger beroep ingesteld door PTDPB is dus niet ontvankelijk.

4. PB en ID menen dat de rechtbank van koophandel Gent, afdeling Dendermonde zowel *ratione materiae als ratione loci* 'onbevoegd' was om van het geschil kennis te nemen.

4.1. Op het ogenblik van de inleidende dagvaarding hadden PB en ID hun woonplaats in een andere lidstaat zodat toepassing moet worden gemaakt van de Verordening (EU) Nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (*Brussel Ibis Verordening*).

Waar PB en ID verwijzen naar afdeling 4 van deze verordening (bevoegdheid voor door consumenten gesloten overeenkomsten) kunnen ze niet worden gevolgd.

PAGE

01-00001346066-0004-0009-01-01-1

De bevoegdheid wordt geregeld door die afdeling wanneer de overeenkomst is gesloten met een persoon die commerciële of beroepsactiviteiten ontplooit in de lidstaat waar de consument woonplaats heeft, of dergelijke activiteiten met ongeacht welke middelen richt op die lidstaat, of op meerdere staten met inbegrip van die lidstaat, en de overeenkomst onder die activiteiten valt.

Dit is hier geenszins het geval.

VDB ontplooit geen activiteiten in Italië (zij heeft daar geen vestiging of vertegenwoordigers) en uit niets blijkt dat zij haar commerciële of beroepsactiviteiten op die lidstaat zou richten.

PB en ID voldoen dus niet aan het Europese consumentenbegrip zodat afdeling 2, artikel 7 van voornoemde Verordening van toepassing is.

Zij konden aldus worden opgeroepen voor het gerecht van de plaats waar de verbintenis die aan de eis ten grondslag ligt, is uitgevoerd of moet worden uitgevoerd (hier: de plaats in een lidstaat waar de diensten volgens de overeenkomst verstrekt werden of verstrekt hadden moeten worden).

Nu een groot deel van de diensten in België werd verstrekt (inladen van de goederen en vertrek) hebben de Belgische rechtbanken rechtsmacht.

4.2. Verder blijkt dat de overeenkomst minstens voor een aanzienlijk deel kaderde in de beroepsactiviteiten van PB en ID (*beiden ondernemers*).

Met name wilden ze een bed and breakfast openen in Italië, waarbij kamers zouden worden verhuurd, wat kadert in de hoofdactiviteit van PB (verhuur en exploitatie van onroerend goed), en ID tevens haar activiteiten als ondernemer personenverzorging verder zou zetten.

Uit stuk 20 van VDB blijkt dat deze activiteiten ook daadwerkelijk worden uitgeoefend.

Geenszins betroffen de te verhuizen goederen enkel de stoffering van de eigen gezinswoning. Dit blijkt reeds uit de inventaris (onder meer 6 salons wat bezwaarlijk voor

privé gebruik kon zijn) en uit de foto's op de website van de bed and breakfast waarop diverse verhuisde goederen duidelijk te zien zijn (stukken 6 en 20 VDB).

Minstens een aanzienlijk deel van de goederen werd aldus verhuisd met het oog op de inrichting en uitbating van de bed and breakfast.

Intern was derhalve de rechtbank van koophandel bevoegd om van het geschil kennis te nemen.

Ter zake de bevoegdheid *ratione loci* werd zoals de eerste rechter opmerkte in strijd met artikel 855 Ger. W. door PB en ID niet meegedeeld welke rechtbank territoriaal bevoegd zou zijn.

De eerste rechter heeft zich dan ook terecht bevoegd verklaard.

5. Vervolgens moet gelet op het internationaal karakter van het geschil worden onderzocht welk recht moet worden toegepast.

Indien de partijen voor de overeenkomst voor het vervoer van goederen geen rechtskeuze hebben gemaakt, wordt de overeenkomst beheerst door het recht van het land waar de vervoerder zijn gewone verblijfplaats heeft, mits de plaats van ontvangst of de plaats van aflevering of de gewone verblijfplaats van de verzender ook in dat land is gelegen (artikel 5.1. Verordening (EG) Nr. 593/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 17 juni 2008 inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst, Rome I).

Ten tijde van het sluiten van de overeenkomst hadden alle partijen hun gewone verblijfplaats in België, minstens tonen PB en ID niet aan dat zij reeds gewoonlijk in Italië verbleven. Dit laatste kan geenszins uit de briefwisseling worden afgeleid en is overigens volstrekt onlogisch nu alle goederen nog moesten verhuisd worden.

Het Belgisch recht moet dus worden toegepast.

PB en ID zijn overigens niet consequent waar ze enerzijds menen dat Italiaans recht moet worden toegepast maar anderzijds wel concluderen overeenkomstig het Belgisch recht.

6. Hoewel de factuur enkel werd opgesteld op naam van PB blijkt uit de voorliggende correspondentie dat de aanvraag tot offerte en navolgende onderhandelingen hoofdzakelijk werden gevoerd door ID, dat de offerte van 5 augustus 2014 mede op haar naam is opgesteld en dat zij deze offerte eveneens heeft aanvaard.

ID kan dus mee in betaling worden aangesproken.

7. PB en ID slagen er niet in enige fout in hoofde van VDB aan te tonen.

7.1. Wat betreft de gebroken spiegels is er in deze geen vermoeden van aansprakelijkheid als gevolg waarvan VDB een vreemde oorzaak zou dienen te bewijzen.

De opdracht van VDB bestond uit het louter verhuizen van de goederen, niet uit het in- of uitpakken van de goederen.

Dat de spiegels zouden gebroken zijn tijdens het transport wordt niet aangetoond.

Waar PB voorhoudt dat hij reeds na het afladen eerst had gecontroleerd omdat er al brokken uit één van de kisten kwamen, heeft hij slechts vier dagen later gereageerd. Dat de spiegels dus al beschadigd waren bij het afladen, kan niet meer worden nagegaan.

De goederen waren ten andere reeds verpakt voor de verhuis en uit niets blijkt dat de kwestieuze spiegels zich onder de te verhuizen goederen bevonden.

Verder werd de vrachtbrief - ongeacht of deze verplicht was of niet - afgetekend voor ontvangst van de goederen, zonder de minste opmerking.

De thans voorgelegde foto's van de gebroken spiegels kunnen evident niet aantonen wanneer de schade werd veroorzaakt.

Een deskundige kan op dit vlak evenmin nog nuttige vaststellingen doen.

PB en ID kunnen dus geen aanspraak maken op een vergoeding voor de gebroken spiegels.

7.2. Evenmin kan VDB nog worden veroordeeld tot afgifte van welkdanige documenten.

Zij heeft steeds betwist de boorddocumenten van de twee motoren in bezit te hebben gehad.

Bovendien werd de vraag tot afgifte pas voor het eerst gesteld op 14 april 2015, zijnde maanden na de verhuis en dus volstrekt laattijdig.

8. De factuur van VDB is dus integraal verschuldigd, met inbegrip van de overeenkomstig de wet van 2 augustus 2002 herleide interest en het herleid schadebeding.

De factuurvoorwaarden kunnen worden ingeroepen tegen PB en ID (ondernemers zijnde).

PB en ID werden wel degelijk voor de dagvaarding in gebreke gesteld (zie stukken 14, 16 en 17 VDB).

Als ondernemers kunnen ze hoofdelijk worden veroordeeld.

9. PB en ID zijn de in het ongelijk gestelde partijen die in de kosten van beide aanleggen worden verwezen.

**OP DIE GRONDEN,
HET HOF,**

Recht doende op tegenspraak,

In acht genomen artikel 24 van de wet van 15 juni 1935;

Verklaart het hoger beroep van PTDPB onontvankelijk.

Verklaart het hoger beroep van PB en ID ontvankelijk maar wijst het af als ongegrond.

Bevestigt de beroepen vonnissen.

Verwijst PB en ID in de kosten van het hoger beroep, nuttig te bepalen aan de zijde van cvba VDB op 780,00 EUR basisrechtsplegingsvergoeding.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van het hof van beroep te Gent,
ZESTIENDE KAMER, zitting houdende in burgerlijke zaken, van **1 maart 2019**.

PAGE 01 —00001346066-0009-0009-01-01-71

m_d-3

EBI'm